

[Jimmy Stahr]

delig heller ikke have millionerne til de uddannelsessøgende; så skal der slet ikke være noget. Det, der nok gør én lidt betænkelig og lidt ked af det, er, at SF nu også er hoppet med på VS-vognen og altså også mener, at alt eller intet er det eneste rigtige. Man siger altså glad nej til de 250 mill. kr., som de uddannelsessøgende kunne få. Jeg mener heller ikke, at SF normalt – jeg har i hvert fald ikke hørt det før – taler om politisk disciplinering, som der står i betænkningen.

Som bilag til betænkningen er der optrykt to svar fra ministeren, og de handler begge om renterne af de statsgaranterede lån. Man må nok sige, at især listen over de forskellige bankers lånebetingelser godt kan vække til nogen eftertanke, og man kan jo begynde at undre sig lidt over, at der kan være en spændvidde fra 10 pct. og op til 14 pct. på renteniveauet. Det kan godt bekymre én, og i det øjeblik vi skulle til at tale om rentelettelser af lån, så er det i hvert fald et problem, som vi først og fremmest må have klaret. Men jeg vil da gerne opfordre undervisningsministeren til at undersøge, om man f. eks. ved hjælp af en frivillig aftale med bankerne kunne prøve på at komme et stykke videre henimod en egaliserings af disse renter.

Wissing (FP):

Som det fremgår af betænkningen, kan vi fra fremskridtspartiets side tilslutte os kritikken af loven om Statens Uddannelsesstøtte, idet vi på mange måder anser denne lov for både uretfærdig og uhensigtsmæssig.

Når vi vil stemme imod den revision, som lovforslaget indeholder, er grunden den, at vi ikke mener, det vil hjælpe noget som helst at lave flere lapperier på uddannelseslovene, men at hele uddannelsespolitikken bør tages op til revision efter de retningslinjer, som fremskridtspartiet har anført i betænkningen.

Da vi betragter lovforslaget som et lapperi på en utidssvarende lovgivning, kan vi heller ikke se nogen mening med at fremsætte ændringsforslag dertil. Det kan kun blive til nye lapper oven på de allerede anbragte, og det vil efter vores mening ikke indebære nogen reel ændring af forholdene. Tværtimod.

Når vi alligevel vil stemme for det af det konservative folkeparti fremsatte ændringsforslag nr. 1 og de af Danmarks retsforbund fremsatte ændringsforslag nr. 4 og 5, skyldes

det, at disse ændringsforslag tilgodeser nogle intentioner, som fremskridtspartiet også kan gå ind for. De øvrige ændringsforslag kan fremskridtspartiet ikke gå ind for, og vi vil derfor stemme imod disse.

Fogh Rasmussen (V):

Det er egentlig ganske betegnende for den politiske situation omkring dette lovforslag om uddannelsesstøtte, at kritikken imod forslaget kommer fra på den ene side de konservative, som hævder, at forslaget vil føre os henimod studieløn, og på den anden side fra SF og VS, der tværtimod mener, at forslaget netop bremser for indførelse af studieløn. SF og VS har set ganske rigtigt. Dette forslag medfører ikke indførelse af studieløn. Det fører os end ikke et eneste skridt i den retning. Forslaget bevarer princippet om, at uddannelse er en investering, som der også må lånes til, men støtten er tilrettelagt sådan, at den fortrinsvis gives i de første studieår og til de korterevarende uddannelser.

Jeg har forstået, at det er det samme, de konservative vil. Derfor forstår jeg heller ikke det konservative folkepartis ændringsforslag, ja, vi er faktisk temmelig overrasket over det konservative folkepartis ændringsforslag. Har de konservative egentlig tænkt over, hvad disse forslag vil koste? De konservative ønsker et system, der udelukkende bygger på stipendier i det første studieår og derefter på rentelettede statslån og statsgaranterede lån. Det vil spare udgifter til stipendier, siger de konservative. Nu fremgår det jo ikke af det konservative forslag, hvor stor rentelettelsen skal være, men hvis rentelettelsen f. eks. er på 5 pct., vil den allerede efter det femte år være af en størrelsesorden, der overstiger de sparede stipendiebeløb. Dette forslag vil altså ikke spare udgifter, men tværtimod øge udgifterne.

De konservative vil også helt fjerne forældreafhængigheden. Som jeg allerede sagde ved førstebehandlingen, så venstre da også gerne en yderligere reduktion af forældreafhængigheden. Regeringen har foreslået en nedsættelse af aldersgrænsen fra 23 til 22 år. Det er, hvad der er økonomisk plads til, og det er i det mindste et skridt på vejen. Vi ved, at hvis forældreafhængigheden skulle nedsættes fra 22 til 18 år, så ville det koste ekstra ½ mia kr.